По конфіскаті — наклад другий!

Ч. 12. Львів, неділя 12. листопада 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік XXIV.

СВОБОДА

Виходить щоденно рано.

РЕДАКЦІЯ И АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10., II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адр. тел.: „Свобода" Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.

Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

Місячно в краю 3960 Мк.

ЗА ГРАНИЦЕЮ:

В Америці 1 дол., Франції, Голландії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Німеччині 3000 п. марок, Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч корон, Румунія 50 лей, Болгарії 50 левів, Австрії 3.000 мп. Зміна адреси 100 мп.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **150 Мк.**

Видає: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО".

Вибори до польського сенату.

Сьогодня закінчуються польські вибори, переводиться голосування до сенату.

Українські виборці в сей день мусять ще раз довести свою політичну дозрілість, ще раз мусять зазначити своє відношення до польських виборів.

Керуючі національні органи в імени всіх українських партій заняли однакову поставу як до виборів до польського сойму, так й до виборів до польського сенату.

Директивиі вищих національних установ мусять бути виконані. Українські виборці мусять сповнити свій обовязок

Ми певні, що в сьогоднішній день наш народ дасть ще один доказ своєї дисциплінновости й карности, що він поставиться до виборів до сенату так, як поставився до виборів до сойму.

Новий польський сойм.

Результати виборів до польського сойму в головних рисах вже усталені. Хоч не маємо ми даних про розділ мандатів з державних списків, проте ці мандати можуть змінити картину лише в деталях, не порушуючи основних її рис. Отже являється вже можливим наводити підрахунки й робити висновки про характер нового польського сойму.

Законодатний польський сойм мав ту негативну рису, що в ньому не було міцного центру, не було через те змоги скласти більш тривалу й постійну урядову більшість. Звідси випливала непрацездатність старого сойму, неможливість справитись з тими складними завданнями, які стояли перед польською державою. В новому соймі обставини з цього боку з погляду польських державних інтересів й потреб виглядають ще гірше. Коли в старому соймі був слабий центр, в новому його не буде зовсім. Центрові групи Скульского й Поніковского провели мінімальну кількість послів, які не зможуть відогравати жадної ролі. Клюб праці конституційної, який відгравав в уставодавчому соймі таку поважну ролю, не здобув ні одного мандату. Замість урівноважуючого центру, який мав старий сойм, в новому ми маємо збільшення коштом центру правиці й лівиці, загострення відносин й боротьби, збільшені труднощі при утворенні урядової більшости. Польська преса підраховує, що лівиця, коли до неї враховувати й П. П. С., буде мати більшість над правицею на 10—15 голосів; з цього роблять висновок, що в новому соймі можна було би скласти незначну ліву урядову більшість. Ми гадаємо, що ці надії польської преси являються в значній мірі безпідставними. Надії на тривалу участь в урядовій більшости ППС. являються дуже а дуже сумнівними. Проти цих оптимістичних надій говорить з одного боку тактика ППС. в старому соймі, з другого боку розгляд її ідеольогії, яка при всій своїй націоналістичности все таки не пориває з клясовим грунтом. Таким чином більш правильним являється припущення, що польські партії в соймі не зможуть скласти жадної більшости, ані правої ані лівої, що парляментарного уряду, грунтуючися на одних польських партіях, скласти не буде можливости.

При цій ситуації рішаючу й відповідальну ролю може відограти в соймі бльок національних меншостей, який буде налічувати поверх 60 послів й буде являтись другою по чисельности фракцією в польському соймі. Керувати країною Полякам без порозуміння з національними меншостями не буде можливости; без їх піддержки вони не зможуть склеїти жадного уряду. Але здобути піддержку національних меншостей означало би порозумітись з ними, задовольнити їхні домагання, піти на значні й кардинальні уступки. Чи це є можливо для польських партій, чи знайдуть вони той грунт, на якому це порозуміння могло би відбутись?

На ці питання може бути дана лише одна відповідь. Серед перейнятих націоналізмом й шовінізмом польських груп нема ні одної, яка би таке порозуміння могла здійснити. Всі вони — починаючи від правих й кінчаючи групами лівими й бельведерськими — стоять на позиціях, які не можуть бути приняті й не будуть приняті національними меншостями.

Є сімптоми, що Поляки в цілях створення урядової більшости будуть йти тим шляхом, яким вони так невдачно пробували йти підчас виборів. Вони будуть пробувати розбити національні меншости шляхом уступок окремим національним групам. Вже є відомости, що Хасна, яка пописалася таким антісемітизмом підчас виборів, робить проби зачати переговори з Жидами й привабити їх на свій бік обіцянками певних уступок. Але не треба бути пророком для того, щоби сказати, як скінчатся такі переговори і спроби.

Отже не диво, що таким глибоким песимізмом перейняті всі статті польських газет, які присвячені результатам виборів. Отже не диво, що не покладають вони жадних надій на уреґульовання життя й відносин в Польщі новим соймом. Являється з другого боку цілком природним, що біржа реагувала на результати виборів дальшим пониженням польської марки.

Для нас не являються несподіваними такі результати польських виборів, такий характер польського сойму. Є все це лише законозгідним й необхідним наслідком того непевного шляху, на який Польща відразу стала в утворенню своєї держави, який так яскраво і очевидно виявляється в її порядкуванню в нашому краєві.

Галицькі відносини.

Масові арештування.

Гологори.

В Гологорах переведено ревізію в домі о. Гр. Паньчишина, у студ. Теодора Городецького, Андрія Зубара, Степана Ганця.

Українське населення баламутить своїми польськими вічами Посацький, колишній Українець, а тепер підніжок старости.

Горожанка.

В Горожанці пов. Підгайці арештовано учит. Т. Турчина, Івана Гладишевського, Павла Русака та Голобинз. Учителя Турчина арештовано за те, що зрезиґнував і з обовязків члена виборчої комісії.

Делятин.

Дня 24. 10. о год. 3. рано арештовано у нас в Делятині пп. Остапа Бехметюка студ. фільософії, Івана Струтинського бувшого старшину української гал. армії, Михайла Гафтуняка прив. і Миколу Капчука майстра будівельного. Кромі того з Заріча управителя школи Михайла Данилюка, а з Микуличина Івана Кіселюка і Домашевського члена Управи тамошної кооперативи.

Добромиль.

Переведено ревізію у фабриці Дзюбінського. По селах стоїть кавалерія.

В салі „Просвіти" був концерт, після чого в читальні переведено ревізію і арештовано О. Мартиневича, учителя Турка та дяка.

В с. Княжипіль арештовано семінариста Турка.

Дрогобич.

Арештовано проф. Собчука, Бэйрака, Іваненка, учит. Кіндратова, Василенка і дяка Капустяка з Губич.

Заліщики.

Арештовано В. Бараника, інж. Чеховича, судію Ястрембського, Миколу Гембатюка і трьох кандидатів IV. р. учит. сем. І. Малюка, Й. Гембатюка і Кабана.

Збараж.

В цілому повіті арештовано 75 осіб, між ними: Петра Бохенського, учит. Фарановську, Н. Фридзя, Дяковича з Добромірки, студ. Винницького, Олену Білинську, учит. Гірку з Чернехова. Теодора Стрільбицького, студ. Шиманського з Токів. Поліція пошукує студ. Сою. В с. Пальчинцях арештовано проф. Малюцу Степана і закутого в кайдани вивезено до Тернополя.

Журавнищина.

В селі Монастирцях арештовано Миколу Шараневича був. сотника корпуса С. С.

В Мельничі арештовано студ. Якова Лесика, студ. Тинюха.

В Журавні арештовано Романа Шенкірика та Івана Паламаря, в Дубравці Івана Чикету, в Ляховичах Василя Петришенка. Ревізію переведено у Романа Михайловича в Буянові.

Комарів.

В Комарові пов. Станиславів арештовано Евстахія Голуба. Пошукувано зброї та відозв.

Повіт Ясло.

Арештовано учительку Теодору Негребецьку і Анастазію Мандзяк із Берегів дол.

В селі Лозинах арештовано Махника.

Львів.

Арештовано інжініра Григорія Стефурака.

Миколичин.

Арештовані: о. Олекса Луців, Володимир Струць, Іван і Ілия Кіселюк, Василь Домашевський, Микола Гундяк, Микола Мотрун, Іван Онучак, Володимир Ляхоцький, Яков і Михайло Тарнавський, Михайло Пуняк. Всі арештовані на донос перекінчика Парфановича, кандидата до сойму.

Нижнів.

Переведено ревізію у о. Вол. Скоробогатого, Литвина, Данила Глинянського і Степана Василишина. До села прийшла кавалерія.

Повіт Перемишляни.

В місті Перемишлянах арештовані: о. Еміліян Ковч, Ковч Остап студ., Максимів Мих. студ. прав, Безпятка дир. Нар. Дому, Безпятка Юліян абс. гімн., Зарицький Василь уряд. суд., Мирош Волод., Мирош Мих. маляр, Мельників Яків маляр.

В Дусанові: Давидович учитель, Кекиш Іван канд. уч., Орловський Іван, Корпало абс. прав Пнятин, Просик Іван, Брикун, Дубас Андрій, Виписки, Нудик Василь Унів, Нудик Павло Унів.

В Янчині: Васінський, Янчишин, Гурний Осип, Корнньовський Вас., Пелех Роман, Пелех Іван, Пелех Василь, Пелех Осип, Парасюк Теод.

В Плетеничах: Колодій Михайло, Колодій Петро.

В Волкові: Костів Стах, Пилипів Гриць.

В Шопках: Басараб Йосиф абс. прав., Майба Іван Кривичі, Витвицький Вас. студ. прав, Подусільна, Лущький Мирон, Янчин.

В Дунаєві: Найда Степан студ. тех., Фенчинський Микола, Нішуровський Петро.

В Чемеринцях: Королюк Мирослав студ. прав.

В Куровичах: Гасюк Денис абс. гімн., Кравчик Омелян.

Глиняни: д-р Рибак Микола, Тимняк Сидір, Дичок Степан, Скибінський Іван, Рущький Липівці.

Лагодів: Микола Щур теольог.

Випущено в Перемишлянах по переслуханню поліції, Думу Василя уч. з Виписок, Снилика Петра уч. з Бачева, Гішинського Гр. з Перемишлян, о. Панасюка М. з Ушкович, Щербатого Т. уч. з Унева, Нудика Андр. з Унева, Кінаша Петра з Коросна, Степанова Данила з Якторова.

Рогатинщина.

В Рогатині і Рогатинщині арештування не устають. Арештовано: о. шамбеляна Степана Городецького, конціп. адв. Степана Кузик проф. гімн. Миколу Венгжина, М.

хайла Кужиля і Михайла Керницького, проф. Григорія Замороку.

Дня 1. XI. арештовано пароха Потока о. Дениса Теліщука за проповідь в той сам день підчас Народнього Свята в Рогатині. Свято се, мимоходом кажучи, удалося незвичайно гарно. Повіт прислав делеґатів а поблизькі села явилися громадно. Ро ат нськ церков не вмістила й поло ини присутніх. Усякого рода шпіонів також було не мало. Вони то довесли до поліції пожний зміст проповіди о. Теліщука.

Дня 29. X. прийшла місцева поліція арештувати тяжко хорого директора д-ра Б ньского.

Селян в повіті арештують масами і відставляють до Бережан. Ніхто не знає причини арештувань. Рогатин обложений військом, що екскурзує на села і страхає селян різнею та подібними річами.

Самбірщина.

В с. Волоща арештовано студ. Миколу Кивацького, Амврозія Лева. Оба вони недавно повернули з табору інтернованих в Тухолі.

Сколе.

Арештовано Івана Гаврана і О. Ґалянта з Корчина.

Снятин.

Арештовано учителя Василя Равлюка з Волковець.

С колівка пов. Золочів.

Дня 22, X. ц. р. перевела поліція ревізію в читальні „Просвіти" і в тов. „Сокіл". Нічого не найшли. Питали про якусь муштру і про обмундурування.

Дня 23. X ц. р. переведено ревізію у сел. Василя Шенґери. Шукали муніції.

Турка.

Арештовано В. Венґриновича, (четвертий раз).

Устрики долішні.

Арештовано д-ра Дмитра Махника з Устрик, а в селі Берези дол. арештовано Анастазію Мандзак і Теодору Негребецьку.

Х дорів.

В Ходорові арештовано: Осипа Кошитка, А. Ілечка, Олексу Савяка, Семена Гусала, Ол. Старовецького.

В с. Отиневичах арештовано Матвія Мацькова, Вол. Кульчицького і М. Мареця.

В Загіречку арештовано Мих. Костіва. Всіх арештованих закуто в кайдани і перевезено до Львова, а опісля до Бережан.

Ревізії переведено у студ. С. Семеґінівського і П. Вербовського з Ходорова.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

Після польських виборів у Сх. Галичині.

Стрийщина.

В дни виборів до варшавського сойму Стрийщина держалася знаменито. Виборча абстиненція українського населення випала в цілій повні. Крім кільканайцятьох українських голосів, відданих в Пукеничах і Колоднци, у всіх селах стрийського повіту українські громадяне здержались цілковито від виборів. Голосували лише Поляки, латинники і Жиди. Арештовано о. Гошовського з Фалиша і о. Ямінського з Долгої за те, що задовго правили богослуження. Точне звідомлення з цілого повіту подамо в найблизших днях.

Богородчанщина.

Українська побіда на цілому фронті. День 5. падолиста ц. р. був днем тріюмфу і іспиту політичної зрілости, а також національної свідомости, зложеного селянством богородчанського судового повіту. Селянство приноровилося до рішень українських головних партійних управ і не вплинули на його становище ніякі заходи польської аґітації. По селах голосували тільки Жиди і поліція.

В передодень виборів переведено масові труси і арештування. Арештовано і відвезено до станиславівських вязниць: з Богородчан: канд. адв. Омеляна Гординського, студентів І. Семянова і З. Підлуського; з Старих Богородчан: Василя Стельмаха, Юрка Гарбуза, Ілька Проця, Антона Косевича і Василя Костея; з Ляховець; Миколу Цюженя, Дмитра Басараба і Миколу Гавришка; з Саджави: Василя Гарасима, учителя.

Збаражщина.

Вибори випали в цілім повіті для нашої справи взагалі дуже добре. Повна абстиненція українського громадянства. Так нпр. в селі Махнівцях голосував лише один виборець, більше до виборів ніхто не пішов; в Торгові ніхто з виїмком двора, в Богутині ніхто; в Красносільцях голосували тільки латинники, Українці ані один.

Бобреччина.

Староство поручило священикам скінчити дня 5. падолиста скорше богослуження, щоб дати можність брати участь у виборах. Війти і поліція розголосили, що о 8. год. рано має бути богослуження скінчене. Розуміється, що відправа відбувалася о звичайній годині. Крім того був наказ, що цілу неділю не вільно з села виходити, а жовніри стояли на дорогах і людей спинювали. Раненько ходили війти по хатах, записували кватири для війська і коней з погрозою, що хто не піде до виборів, прийде військо і буде виганяти. Вислід виборів в слідуючих чотирох селах був такий: Вибранівка: голосували Поляки і Жиди, більша часть Українців встрималася. Бринці церковні: кромі родини священика і меншости Українців — більшість населення голосувала. Бринці загірні: значна більшість Українців голосувала. Чижичі: значна більшість Українців голосувала. По селах нікого не арештовано.

Городенщина.

Свідоме громадянство Городенщини оправдало надії, покладані на нього. Воно участи у виборах до шляхотського сойму не взяло і від голосування в дні 5. ц. м. здержалось. Того дня селяне і міщане м. Городенка (говоримо тільки про селян і міщан, бо діяльнійших членів інтеліґенції польська влада поарештувала) навіть не виходили до міста і до церкви, щоби по дорозі польська влада силою не заставила взяти участи у виборах.

Вулиці міста того дня були пусті, наче завмерли. Всі виборчі льокалі були обсаджені військом, щоб ніхто не пробував заколотити спокою при виборах. Та спокою ніхто й не збірався заколотити. Польська аґітація всякими підлими способами старалася заставити українських громадян до голосування. Коли не помагав терор, взялася вона на найпідлійшу, яку можна собі подумати провокацію. В неділю рано були розліплені на мурах міста Городенка, а також розіслано на села телеґрами такого змісту:

ТЕЛЕҐРАМА!

Відень, 1. падолиста 1922.

До Народного Комітету у Львові Ринок 10.

Візвіть всіх виборців, щоби 5. падолиста ц. р. станули до голосування до сойму. *Д-р Петрушевич.*

Отсей зазив нашого диктатора подаємо до відома і просимо всіх солідарно і масово взяти участь у виборах до сойму. *Д-р Бачинський.*

Львів, 1. падолиста 1922.

Навіть таким підлим способом не вдалось збаламутити наших селян. Вони зразу догадались в чім справа і з обуренням дивувались, як на таку підлу провокацію могла піти польська аґітація.

В Городенці на 1 .000 населення взяло участь в голосуванню до шляхотського сойму 2.204 душ. Дуже солідарно станули до голосування в Городенщині Жиди. Поляки не всі брали участь в голосуванню. Багато навіть Поляків здержалось від голосування. Жидівський список ч. 17 зібрав в м. Городенка найбільше голосів, бо 978.
список ч 29 одержав 3 голоси. В повіті на першім місци стоїть список ч. 1, який одержав приблизно 2.300 голосів, дальше йде список ч. 17 — приблизно 2.000 голосів, відтак йдуть списки ч. ч. 29 8 і 4

Турчинщина.

В селі Михнівци тероризовано перед виборами населення арештуваннями, трусами та загрозою карних експедицій. Ще в суботу дня 4. ц. м викрикав жандарм, що в разі неголосування прийде в село військо і буде стояти так довго, доки всі не підуть до виборчої урни. До години 1. по пол. лише двох Жидів віддало свої голоси. На зазив жандарма приїхало в село кількох уланів і деякі громадяне страха ради пішли до голосування. Аґітували ріжні „пани" з Турки, а на своє місце полишили заступців: Жида Ноя Гарта і на жаль одного нашого громадянина Івана Лисейка, званого Гуцул, який схрунив аґітуючи поміж менше свідомими. На 400 управнених до голосування віддано 71 голосів.

КЛИМ ПОЛІЩУК.

Потурченко Потурчишин

(З хроніки сучасного життя.)

(Продовження.)

— Наразі скористаюся тільки вашим вільним ліжком, бо помешкання ще й досі не маю... закінчив він своє оповідання про „чорну роботу".

Я вже був втішився з того всього, але, одначе вечером він не зявився і прийшов тільки аж другого дня, коли сонце було під неділешній обід. Сів коло стола сумний і замислений і так став добувати зі своїх кишень недокурки..

— Що з вами? — спитав я, здивований його виглядом. — Ви знову бички збираєте?...

— А що-ж маю робити? — понуро бовкнув він.

— Як то що? Тож ви на роботі!...

— На роботі, на роботі!... — перекривив він мене. — Всі ви посилаєте мене на ту роботу, а того й не знаєте, що та робітники — послідня зволоч і хами!...

— Почекайте! — зупинив я його. — Я вас не розумію! Ви-ж самі хвалили робітників, а тепер лаєте їх...

— Лаю і буду лаяти! — сказав він з пересердям. — Лаю, бо вони скоти і нічого не хочуть розуміти... Я їм про „Молоду сцену" говорив, а вони мене на сміх взяли... Та то ще нічого!... Хай би собі сміялися, але не робили збитків, а то стали нехтувати моєю роботою і сказали інжинірові, що по цілих днях з дівчатами бавлюся...

— Якими дівчатами? Не розумію!

— Знаєте, там де прокладається трамвайна лінія, є одна будка, в якій сидить молоденька ідейна панночка... Ну, я познайомився і часами розмовляв з нею. Треба було такого випадку, що коли я саме став з нею розмовляти, надійшов інжинір і вони наговорили на мене... Той, тулуб буржуазний, зараз же став мені вичитувати проповідь, а я розсердився, плюнув і пішов...

— Гм... товаришу, якже так можна... — почав було казати я, але помітив його злобний погляд і засміявся: — Так, значиться, ви тепер підробили трохи і більш не потребуєте...

— Еге, підробив! — зітхнув він. — Не обід навіть не маю...

— Чого-ж то так? Тож ви мали гроші!

— Мав і вже не маю!... Стався випадок і все пропало...

— Який такий випадок? — спитав я зацікавлено

— Вчора, як ішов до вас, стрінувся з дівчиною...

— Якою?

— Чорт її знає! — схопився враз. — Дівчина, та й годі!...

— Я вас не розумію! — сказав я, дивлячись йому в очі. Він почервонів весь і, зробивши якийсь невиразний рух рукою, притишеним голосом сказав:

— Бачите, я ще ніколи не був з дівчиною, а це трапилося якось!...

Не скінчив. Схилився головою на стіл і затих так. Що я почував дивлячися на його маленьку зігнуту постать, що нагадувала собою щось безнадійно - сумне і безмежно - нещасне — важко сказати. Але знаю одно, що мені було жаль його. Було жаль дитини села що вирвалося з під своєї стріхи безперим птахом на міські бруки, де її стрівали тисячі пригод і невдач, де не було їому місця і де він був цілком зайвим.

— Ви, ліпше до дому поїхали-б... — сказав йому нарешті. — Тепер там саме жнива і ви придалисяб...

Не підводячи голови, відповів:

— Не думайте, що я не розумію свого становища!

Я й сам про це думав, тільки як я поїду до тих лурних бойків?-..

— Чого-ж то так?

— Бачите, коли я приїхав з „того боку", то мав за що одягтися добре і взагалі... Цигарку закурив, цвікер на носі і все инакше, а тер і не показуйся...

— На цигарки і я вам дам, ну а для чого вам здався отой цвікер?... — сказав я йому.

Він повільно підвів голову і з гіркою усмішкою промовив:

— Як ви не розумієте, Боже!... Бойки такий народ, що їм усе пани дай!.. Коли я приїхав перший раз добре одягнутий, з цигаркою у зубах і цвікером на носі, то все село сказало: — „О, той Потурчишин си не дармував! У великих школах си вчив і щось знає!"... А коли я пішов до церкви і став не у вівтарі, де наші пани стоять, а просто між людьми, то вони так і загомоніли: „Дивіт си! В школах си вчив, а паном проте не є, бо між хлопами стоїт і паном від нього си не чує"... Ну, а щож вони скажуть тепер?.. Проходу не дадуть, не то щоб...

Махнув рукою і схопився:

— Я мушу вернутися паном!... Я вже знаю, що мені робити!.. Вже знаю!... (Продовження буде.)

В селі Бистре зчайшовся панський лизун в особі війта Гриця Гриневича, котрий не лише сам пішов до голосування, але ще і другим приказував голосувати. Того дня припадала Служба Божа, яко в дочерній Михнівця. Війт не казав навіть посилати коней по священика, бо „дчесь вибори, відправи не буде". Голосувало 11-ох. — *Негоолосуючий.*

Жовківщина.

В ночі з дня 4. на 5. с. м. невідомі особи стріляли до господаря Еміля Пєхника в Лаврикові. Тої самої ночі в селі Городнева, стріляв хтось до війта того села, а в селі Окопи хтось стріляв до писаря Семена Горбатого. Виновників не вислїджено.

В селі Лаврикові, котре має 320 чисел хат віддано при виборах всего 5 голосів. Голосували тільки війти, радні і польові, та инші підніжки старости.

Коломийщина.

В селі Коршові відбулося голосування при асистенції компанії війська, яке закватирувалося в школі. Війт Дутчак дістав приказ до години доставити 15 підвод, а що не міг в такім короткім часі цего зробити, бо село Коршів велике і розкинене, то за те командант компанії, якийсь поручник, набив Дутчака по лици. Опісля жовніри розбіглися по селі, забирали хліб, кури, яйця і нічого не платили. У залізничого робітника Григора Андрійшина забрали 4 хліби, а коли той пішов на скаргу, поручник відповів йому: „росайц mnie w d..." Нарід голосувати не хотів. На 4 тисячі управнених до голосування віддано 287 голосів, які дали до 40 родин латинників і кілька родин Жидів. Але і тих голосів не було би, як би не два агітатори Андрій Вітенко і Гарус, котрі дуже розщибалися за ч. 29 і казали, що то українські кандидати. Так обдурили до 100 несвідомих людей. Служба залізнича і робітники змушені були голосувати, бо казали їм, що як не підете до виборів, то будете потім жалувати.

Поблизьке село Черемхів дуже схрунило, бо голосувало пів села. Причинився до того війт, котрий настрашив людей коло церкви, що як не підуть голосувати, то прийде військо, буде рабувати.

В сусіднім селі Ліски ніхто не голосував, крім кількох Жидів і залізничих службовиків.

Пишіть звідомлення! З огляду на далекосягле значіння теперішньої виборчої кампанії обовязком наших організацій, повітових і громадських, а з окрема кождого громадянського діяча припильнувати, щоби до редакції „Свободи" вислано точне звідомлення, як були переведені і як випали вибори. Звідомлення мають бути по змозі короткі, а на всі факти різкого терору мають бути подані свідки.

Вибори на Волині та Холмщині.

В Холмщині і Підляшші пройшли українські кандидати по слідуючих округах: Біла Підляська — 1, Люблин — 1, Замостя — 1, Красний Став — 1. По волинським округам — ковельському, рівенському й луцькому — пройшло 12 українських кандидатів. В звязку з тим, що на Волині не пройшов ні один Поляк й що польська преса підняла з приводу того великий лемент, на Волинь виїхала спеціяльна урядова комісія для розслідування переведення виборів. Польська преса сподівається, що волинські вибори будуть уневажнені.

На Волині і Холмщині в звязку з виборами переведений ряд арештів. 4. листопада в с. Теслугові Дубенського пов. арештований кандидат до сойму списку ч. 16. Антін Камінський; тогож дня в м. Берестечкові Дубенського пов. арештовано інструктора списку ч. 16. Федора Вороненького; в самий день виборів в с. Тростянці Дуб. пов. арештовано сел. Стрільчука, члена обводової комісії. В м. Замості, на Холмщині переведено ревізію в кватирі українського кандидата до сойму Скрипи. Забрано передвиборчу літературу й 400 примірників газети „Наше Життя". Арештовано кандидата Дацука. Ціла людність в Замості стероризована поліцією.

Українські посли з Волині і Холмщини.

Як відомо, на Волині і Холмщині українські кандидати виступали на списку ч. 16 разом з національними меншостями. Жидами і Німцями. З дотеперішніх звісток знаємо, що ця ліста віднесла блискучу побіду, — на Волині здобула всі 16 мандатів, на Холмщині також зайняла одно з перших місць.

Українськими послами з Волині і Холмщини вийшли найбільш свідомі й активні громадяне, відомі робітники на культурному й економічному полі. На основі вісток з Волині, не вповні ще провірених, можемо подати їхні імена:

Округ 25 (Біла-Володава Рати): 1) Степан Маківка.

Округ 26 (Холм-Люблин): 2) Павло Васильчук (молодший), політичний і культурний діяч в Холма.

Округ 56 (Ковель Володимир вол.): 3) Самійло Підгірський, адвокат, 4) Марко Луцкевич, агроном і письменник з Ковля, співробітник „Діла" і „Свободи". 5) Василь Комаревич, учитель з Володимира, 6) Пирогів, лікар з Ковля.

Округ 57 (Луцьк-Рівне) 7) Юрко Тимощук, 8) Андрій Пащук, 9) Хома Приступа, редактор „Українського Життя", 10) невідомий.

Округ 58. (Кремянець-Дубно): Мабуть 11) Чучмай, 12) Павлюк, 13) і 14) нам невідомі.

З державного списка 15) Александер Васильчук (старший), голова Холмського Комітету; 16) Яків Войтюк, редактор „Нашого Життя" в Холм.

Разом Волинь і Холмщина дали шістьнацять вибраних, певних українських діячів.

Львівська польська преса про вибори.

Вислід виборів, подібно як у більшости всяких виборів, збентежив польських політиків. З одного боку побіда ендецької „хаєни", з другого велика поразка всього польського елементу на користь т. зв. національних меншостей, поразка, яка може стати катастрофою для ендецьких тріюмфаторів — настроїла польську пресу на мінорний тон.

„Słowo Polskie" — з темного захоплення побідою ч. 8 перейшло до рефлексій, які звучать більше скромно. Передусім воно славить державну політичну адміністрацію, за „збереження повної обєктивности супроти політичного тла виборчого акту". Безумовно, що історії, які діються у Сх. Галичині від трох тижнів, є для ендеків чудовим показчиком зразкової виборчої обєктивности п. п. старостів, комісарів і поліції. Але-ж над самим вислідом виборів „Sł. P." призадумується глибше і приходить до переконання, що „бльок меншости у новому соймі не дасть себе задовольнити, як досіль, якою будь політичною концесією і певно ставитиме далеко йдучі вимоги". Воно й справедливо непокоїть ендеків, так, що напр. у сьогоднїшньому числі „Słowa P." (з 11. XI.) находимо такі маркантні фрази: „Оборона загроженої польської народности мусить стати головним вказівником соймової праці польських партій", та що „нам (себто польській народности — Ред.) грозить можливість стероризування народу з боку лівиці у спілці з бльоком національних меншостей".

Ріжні ендецькі авторітети, як пр. проф. Ромер, дають докладні поради, як вийти з неприємної ситуації, формулюючи її характеристичним наголовком „на шляху до виздоровіння чи перед катастрофою?" („Sł. P." з 10. ц. м.).

Польська ендецька преса — як майже вся инша — або цілком промовчує факт бойкоту виборів Українцями, або намагається переконати наївних читачів про участь Українців у виборах, що зрештою виходить дуже мізерно. Згадане вже двічі „Sł. P." пише напр. таке: „Як другий корисний факт слід зазначити, що Русіні не стримались од виборів, лише навпаки взяли в них участь, у деяких округах навіть численно, та перевели вибір чотирьох чи навіть (! — Ред.) пяти своїх кандидатів. Треба зауважити, що велика частина Русінуф голосувала на неруські ліста та й не тільки на ліві або жидівські, але й на список ч. 8!..."

І далі: „Теорор Петрушевича переломаний, не помогли злочини його емісарів (?!), не помогли атентати Федаків, підпали стирт і дворів, грабіжі та вбивства спроваджених з взкоплону банд, ані гидке вбивство приклонників польсько-руської згоди як Твердохліба та руских кандидатів до сойму Пігуляка і Бахматюка. Своєю участю у виборах руске населення ствердило й заманіфестувало, що приналежність Малопольскі Всходней до Речіпосполитої цілком признає, що бажає спокійної і продуктивної праці в межах польської держави..." і т. д.

Очевидно, що такі нісенітниці межують з безглуздям і безграмотним абсурдом, над яким годі спинюватися. Зазначитиб хіба лише ефектовне закінчення сумнівного захоплення ендеків поведінкою руских виборців: „річю польського уряду є дати тепер рускому населенню належну опіку і підмогу, щоби звязати його сильними й трівкими звязками з Польщею".

Очевидно, що найбільшою турботою польської побідної правиці є величезна побіда Жидів.

Обміркуючи цей факт инший орган „Хени" „Gaz. Codzienna" думає вже про слідуючі вибори і малює принадні картини майбутньої польсько української ідилії в обличчу жид. небезпеки. „За пять літ не буде баламуцтв Петрушевича й голосування збитих з пантелику Русінув на жидівську ліста або посвоячену їй соціялістичну — але буде Русін співгромадянином і спільно з нами загроженим з боку жидівства. Польський й русінскі націоналізми погодяться, а тоді комбінації про компроміс націоналізмів польського й жидівського покажуться де-де смішнійші ніж є тепер".

Представники центрових партій, які наслідком виборів цілком зійшли з політичного овиду, не криють свого смутку. Свою програму стараються показати, як програму всього польського народу і тому друкують свої газети під дуже неприхильним наголовком: „Klęska żywiołu polskiego!" („Gazeta Por." з 11. ц. м.)

Органи людовців, як „Kurjer Lwowski" з задоволенням стверджують факт, що „правиця виграла битву, але програла війну". („K. L." з 10. ц. м.)

Цікаво, що ні один польський часопис не ставить собі питання, як виглядав би „żywioł polski" в найблищому соймі, як би не було бойкоту виборів з боку Українців Сх. Галичини? Як би виглядав вислідок виборів при справжній участи українського населення у Сх. Галичині, коли у темній і забурканій Холмщині та Волині не вийшов ні один Поляк?! І цим пояснити явище, що у Кракові голосувало 92%, а у Львові 50%? Це є других 50%, коли з другого боку, польська преса пише про політичне виборче затетеревіння, велике зацікавлення польських виборців і т. д.?!

Коли Українці рішили не вибирати послів — почувся крик з боку цілої Польщі: „Погано!" Тепер ясно, що й колиб були вибирали, було би теж погано. Розрахунок присилувати Українців, щоби вибирали платних „делегатів" — теж не вдався.

Ціна, яку заплатили за пять анонімних „послів" чотирьох міліонового населення, страшенне дорога, де-де низче вартости купленого краму!

Цю думку вже й тепер можна вловити поміж рядками польської преси Сх. Галичини.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.086 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Конференція головної Ради Міжнародньої Унії Тов. Ліґи Націй в Будапешті.

Триднева конференція Головної Ради Міжнародньої Унії Товариств Ліґи Націй в Будапешті мала на меті, крім справ формального характеру, що торкаються внутрішньої організації Унії, підготовити загальну конференцію Унії, назначену на весну 1923 року до Відня. При оцінці вислідів конференції в Будапешті належить мати на увазі, що Головна Рада згідно з своїм статутом не приймає ніяких постанов по сути справ, тільки вирішує, чи і яка справа має стати предметом загальних конференцій Унії.

На конференції в Будапешті явилися представники Товариств Ліґи Націй, репрезентуючих 18 держав Европи, за виїмком держав Малої Антанти, які не взяли участи в нарадах з причини ухвалення загальною конференцією Унії в Празі, в червні п. р., поступових резолюцій Дікенсона про охорону національних меншостей. З поза европейських держав взяли участь в конференції представники Аргентини, Китаю і Японії. В склад делегації Західно-українського Товариства Ліґи Націй увійшли як члени: д-р Роман Перфецький, д-р Олександер Марітчак, о. Йосафат Жан, як заступниця п-ні Блянка Баран.

На денний порядок конференції в Будапешті поставлено отсі справи: 1) Питання внутрішньої організації Унії; 2) Звіт із засідання 3-го загального Збору Ліґи Націй; 3) Програма загальної Конференції Унії у Відні в 1923 р.

Для підготовлення програми для Конференції Унії у Відни 1923 по-

ставлено до вирішення отсі справи: А) утворення спеціяльних комісій відносно до рішень конференції в Празі; Б) пропозиції від поодиноких Товариств дотично внутрішних, економічних, правничих і політичних питань. Між політичними справами ввійшла на денний порядок на внесок Західно-українського Товариства Ліги Націй справа Східної Галичини.

На першому засіданню Головної Ради в дні 29. жовтня ц. р. полагоджено внутрішні справи Унії і вислухано звіту ґенерального секретаря Унії проф. Рійсена про вислідн III-ого загального Збору Ліги Націй в Женеві. Справоздавець повідомив при тій нагоді Головну Раду про передання резолюцій ухвалених Загальною Конференцією Унії у Празі—між иншими також у справі політичного становиска Східної Галичини—Президії і Генеральному Секретаріятови Ліги Націй та головам поодиноких делеґацій в Женеві.

Після звіту проф. Рійсена занялася Рада усталенням програми загальної конференції у Відні.

Між багато иншими справами належала тут й Східно-галицька справа.

До цеї справи внесло Західно-українське Товариство Ліги Націй проєкт резолюцій з домаганням до Держав Антанти як тимчасового суверена Східної Галичини (артикул 91 Сан-жерменського договору) і виконати прислугуючі їм права до сеї території та знесення неправних актів польських окупаційних органів. Одночасно поставлено домагання до Найвищої Ради на привернення Західно української Народньої Републики, згідно з проявленою в дні 1. листопада 1918 р. волею населення Східної Галичини та усунення чужинецької окупації цього краю.

Уосновуючи внесені резолюції д-р Марітчак зясував в рефераті сучасне положення українського населення у Східній Галичині на політичній, культурній і економічній царині, та виказував необхідність негайного усунення теперішньої адміністрації Східної Галичини. Опісля на домагання польського делеґата Братковського відчитано декларацію польського Товариства Ліги Націй, яка в доволі баламутний спосіб намагається виказати, що Східна Галичина становить складову частину Польщі. Одночасно в тій самій декларації польське Товариство приймає становище польської делеґації в Празі, яка голосувала за резолюцією з домаганням негайного вирішення політичного становища Східної Галичини, та признавала Східну Галичину окремим краєм.

Після голословного заперечення польським делеґатом фактів, надужить польських урядових органів у Східній Галичині, вивязалася над рефератом і резолюціями довша дискусія, яка йшла в двох напрямах: 1. чи належить поставити справу на денний порядок Загальної Конференції у Відні, 2. якій комісії належить її приділити? Коли приступлено до формального полагодження справи, несподівано виступив делеґат Швеції барон Адельсверд в внесенням на відослання східно-галицької справи до комісії для охорони національних меншостей. Внесення було нестійне, бо Східна Галичина становить вже по думці рішення Загальної Конференції в Празі окремий край та українське населення творить в ньому національну більшість а не меншість, тому проти внесення барона Адельсверда виступив президент комісії для національних меншостей Дікенсон іменем англійської делеґації, заступник України Микола Залізняк і російський делеґат Бранчіянінов. З боку східно-галицької делеґації зазначено, що справу вже порішила президія Унії з нагоди конференції в Мінхен в спосіб, що виключав передачу східно галицької справи комісії для національних меншостей. Головна Рада не приняла пропозиції барона Адельсверда і відослала справу до окремої політичної комісії.

При кінці другого засідання Ради порушив о Й. Жан справу виборів у Східній Галичині і запропонував Головній Раді резолюцію з протестом проти розписання й переведення виборів у Східній Галичині, яку відослано рівнож до політичної комісії.

Приняття східно-галицької справи в програму Загальної Конференції Унії у Відні належить уважати значним успіхом нашої делеґації. Необхідно зясувати собі загальне політичне положення в данім моменті: внутрішні заворушення в Італії, димісія Льойда Джорджа в Англії, побіда Турків над Греками в Малій Азії — всі ті події спричинили велику резерву у поодиноких делеґацій, які старалися оминати дебати над дразливими справами европейської політики. Не зважаючи на це, східно-галицька справа стала предметом основного обговорення і зробила далеко більше враження, як піднесена потім справа грецько-турецького конфлікту, в якій крім інтересованих сторін ніхто не забрав голосу.

Головна Рада покінчила наради великою публичною маніфестацією в користь Ліги Націй, на якій д-р Марітчак іменем Західно Українського Товариства Ліги Націй звернув увагу на благородні змагання українського народу.

Підчас засідання Головної Ради в Будапешті зарисувався цікавий бльок народів східньої Европи (за виїмком Польщі) яких повязала із собою одна незавидна доля; він був несподіванкою для політично розбитих народів західної Европи.

Угорське Товариство Ліги Націй старалося на кождому кроці улекшити працю поодиноких делеґацій, улаштовуючи товариські сходини.

Перед Західно-Українським Товариством Ліги Націй лежить завдання підготовити перед Загальною Конференцією у Відні світову а спеціяльно европейську думку для справедливого вирішення нашої справи по лінії змагань українського населення Східної Галичини.

Англійська преса про Сх. Галичину.

Повстання против дідичів в Сх. Галичині.

Під тим наголовком приносить „Daily Telegraph" з 30. жовтня отсю кореспонденцію:

„Східна Галичина є тепер тереном численних повстань селян проти дідичів. Селяни є Росіянами а великі посілости належать по більшій части до Поляків. Зоружені відділи проходять краєм, виганяють дідичів і винищуючи їх посілости. Селяне є уоружені і одержують допомогу з російської границі. Поляки утікають зі сіл і місточок. Польське правительство є затривожене ходом подій і організує карні експедиції на велику міру".

Таж сама ґазета („Daily Telegraph") з 1. падолиста містить ось цю відповідь на згадану кореспонденцію, адресовану до редактора:

„Sir! У звязку з дописею, поміщеною у Вашім дневнику з 30. жовтня про повстання в Галичині, дозвольте звернути Вашу увагу на отсі точки:

Вам віддання — *д р Степан Витвицький*, голова західно української Делеґації".

„Таймс" про процес Ст. Федака.

Позавчора („Свобода" з 10. ц. м.) подали ми голос „Таймса" про процес Ст. Федака і тов. У звязку з тою дописю англійського кореспондента, находимо в „Таймсі" з 30. жовтня ц. р. таку замітку п. з. „Східна Галичина": „Польща вже інкорпорувала Сх. Галичину, як частину польської території до Польщі і навіть там переводить тепер насильно вибори до варшавського сойму. „Автономія" (запримітити треба, що Українці взагалі відмовляються дискутувати про те питання) предложена Польщею в неозначенім виді, не дає ніякої екзекутиви. Український студент Федак є обвинувачений у державній зраді проти польської держави, хоч Сх. Галичана, його рідна країна, не є польська, але остає під суверенністю Головних Союзних Держав".

ВП. Передплатників в Чехо-Словаччині просимо отсим складати передплату за наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавн. Спілки „Діло" у Львові, а нас повідомити листівною. — *Адміністрація.* 1—4

Стан здоровля митр. Шептицького.

Українське духовенство у Львові одержало від митрополита Шептицького лист, в якім наш архієрей доносить, що перебувши в жовтни ц. р. тяжку недугу, приходить тепер до здоровля і гадає незабаром вертати до Европи.

Подаємо цю радісну вістку на успокоєння українського громадянства, що недугою нашого архієрея і народного діяча було затривожене.

РІЖНІ ВІСТИ.

Промова льорда Керзона.

У своїй промові виголошеній в Льондоні, льорд Керзон, між иншим, сказав: Ми виграли війну не боями та побідами великих армій або держав, а співпрацею союзних держав, та підчиненням інтересів одиниць справі загалу. Мир можна удержати тільки тими способами, що й побіду. Унормування ситуації на близькому Сході можна осягнути тільки солідарною працею всіх держав.

Нота Антанти до Америки.

„Авас" доносить, що амбасадори Англії, Франції, Італії та Бельгії зложили секретареви Зединених Держав ноту із повідомленням, що союзні держави признають рівність прав Зединених Держав до звороту коштів окупації Надренії. В ноті сказано, що є можливим перевести зараз ревізії цілої системи відшкодувань. До ноти долучена контрпропозиція в справі сум, які належаться Америці.

Ізоляція для Англії булаб політичною помилкою. Я особисто не підніс жадного проєкту без відома Франції та Італії. Сила полягає на політиці чесній та отвертій. Співпраця Англії з Францією може уратувати мир. Колиб ті дві держави дійшли до непорозумінь, то це зашкодилоб не тільки їм, а цілій Европі.

Домагання Кемалістів.

П. А. Т. доносить, що Кемалісти вручили комісареви Пелле такі домагання: 1) негайна евакуація Константинополя; 2) війська антанти можуть залишитися тільки в Чатальджі, Скутарі і Чанаку; 3) скасування капітуляції; 4) плебісцит в Тракії; 5) віддача Мосулі Туреччині і ревізія сирійських кордонів та автономія малоазійських островів; 6) цілковита незалежність Туреччини; 7) заплата коштів війни Туреччині у висоті 6 міліонів франків золотом.

Вибір латишського президента.

П. А. Т. доносить, що вибори президента латишської републики відбудуться дня 15. листопада. Резиденцією президента призначено риський замок, а платня президента виноситиме 125.000 рублів золотом на місяць.

Сила фашистів росте.

Італійська преса повідомляє, що велике число соціялістів покинуло свої партії та вступило до партії фашистів. В Чівіта Вера перейшла до фашистів ціла соціялістичаа корпорація, а в Ізоме деть Ліві 4 тисячі комуністів вступило до партії фашистів.

Подорож Клемансо до Америки.

Клемансо заявив представникови „Еко д'Парі", що їде до Америки з власної ініціятиви, без ніякої спеціяльної місії. Бажає лише причинитися до витворення в Америці атмосфери, яка могла би улекшити французько-американське зближення. Він є погляду, що французько-англійсько американське зближення є основою мира в Европі.

Клемансо.

„Н. Вр. Тгт." звідомляє з Парижа: В поінформованих кругах зачувати, що Клемансо після повороту з Америки візьме чинну участь у політичному життю і мабуть дасться вибрати до сойму або сенату.

З останньої хвилі.

Процес Ст. Федака і тов.

XV. День розправи.

Львів, 10. XI. 1922.

Предсідник прочитав відмову трибуналу в справі покликання на свідків д-ра Грицака і начальника польськ. держави Пілсудского.

Прох. Ґіртлєр заявився супроти того за внеском відчитання протоколу, списаного з п. Пілсудским, на що годиться обор. д-р М. Глушкевич.

Предсідник відчитує чергою візнання п. Пілсудского, оречення лікарів про стан здоровля Ст. Федака після масакри, якої доконала на ньому товпа під ратушем і відпис поліційного протоколу, списаного з обв. Ф. Штиком, протоколу, якого в парі зі ще одним не було досі в актах.

Д-р Шухевич ставить внесення на відчитання оригінальних поліційних протоколів тому, що оборонець мав нагоду переконатися про неточність відписів навіть авторизованих.

Прок. Ґіртлєр пропонує, щоби в тій справі заявився сам обвинений, евентуально справив неточности.

Предсідник читає далі, після чого обв. Штик стверджує вірність протоколу.

Обор. д р Шухевич жадає в друге відчитання протоколу в оригіналі. В слід за тим ставить внесення в справі відчитання на розправі „накаву Волі", який мав служити „доказом", що поділ Львова на 22 райони був переведений не в цілі збірок на голодуючу молодіж, але в якійсь иншій цілі. Обор. покликується на льогічні і консеквентні а за тим в повні віродостойні візнання Дм. Паліїва пос

український приватний університет акцію в цїли його удержання. На доказ того, що поділ Львова на райони був переведений не в иншій цїли, вносить оборонець на покликання в характері свідків ректора українського університету Д-ра В. Щурата та голову Тов. „Просвіти“ Д-ра І. Брика. Що-до допущення свідоцтва провокатора Фішбайна, пропонує оборонець відчитання актів N. R. 2850 ex 21, які виказують, що Фішбайн сидів в тут. тюрмі караний за злочин обману.

Далї вносить на відчитання протоколів зізнань Бертрама, Литвина, Горбачевського і суд. Короця на обставину, що вони не належали до такої „Волї“ та що деякі з них навіть не знають обв. Ст. Федака, а після зізнань Штика повинні були там належати.

Дотично перебуваючого за кордоном свідка Райтерського, покликується оборонець на дотичний закон кр. кодексу і вносить, щоби трибунал віднісся в його справі до міністра справедливости.

Д-р Л. Ганкевич вносить о покликання свідка Должицького, який може виказати аНі з дня 23. вересня 19 9.

Д-р Шухевич твердить, що при ревізії у Д. Палїїва забрано касові книги Української Студ. Краєвої Ради, листу збірок м. Львова і т. д., всі ті документи находяться в поліції.

Обр. вносить на доставлення тих документів до розправи.

Прок. Гіртлер противиться доставленню тих документів, вважаючи їх злишними супроти того, що на його думку тов. „Воля“ уживало усіх засобів збирання фондів, щоби тільки „не сказати голосно“ на що ті фонди призначені. Так само не вважає потрібним покликання других свідків, наведених обороною.

Д-р Шухевич: Ще раз домагається покликання в характері свідків д-ра В. Щурата і д-ра І. Брика. Рівночасно просить о покликання на свідків Бертрама і товаришів.

Д-р Евин: На доказ правди про плян збірок і поділ на райони наводить оборонець назви 14 українських товариств і інституцій, які примушені дорогою збірок осягати фонди на своє удержання. Для цього просить о покликання в характері свідків виділових тих товариств.

Предс. заряджує дальше читання часопису „Наш Шлях“.

По цілогодинному читанню статтей того часопису предсідник заряджує коротку павзу.

По павзі прочитує протоколянт сповістки і комунікати українських організацій.

Год. і протоколянт читає далі.

Розправа проти поручника У. Г. А. Володимира Федоровича.

Львів, 10. XI. 1922.

Докінчення промови обвинуваченого.

В дальших своїх виводах першого дня розправи оповідає обв. Федорович про те, як він з нараженням власного життя оборонив арештованого польського священика перед розяреною товпою жовнірів, яка з того приводу поважилася його обидити.

Далі виясняє обвинувачений, що з війною звязана психольогія жовнірської самоволі. Що міг зробити він і його товариш поручник інкримінованого дня під Микулинцями, коли в памятні дні листопада 1918 р. по опущенню Львова українськими військами, не могли перешкодити рабункам і жидівським погромам цїлі заступи польського старшинства та польської інтелігенції. Всеж таки під Микулинцями тривала самоволя українських жовнірів несповна кілька годин, у Львові шаліли погроми, морди і рабунки повних три дні.

З таборами інтернованих і тюрмами обвинувачений не мав нічого спільного. Раз тільки був приділений до комісії, яка мала вибрати з поміж інтернованих чужинців. І дійсно комісія під проводом обвинуваченого вибрала 130 людей неприналежних до Галичини чи Польщі, до яких обвинувачений виголосив принагідну промову, в якій в імени українського уряду перепросив їх за неприємність, яка їх зустріла. В тій промові не було ні одного обидливого слова під адресою Поляків. Обидва свідки, які йому ті слова імпутують, промови обвинуваченого не чули. Ген. Рибіньскі втік, а другий польський старшина був тоді хорий на жолудок. На загал обвинувачений був відомий в українських кругах як постійний протектор Поляків, які потребували його помочі.

Між иншими розправає обвинувачений тайну одного засідання штабових старшин в Станиславові, на якому, в обличю наступу військ Галлера була обговорювана справа спалення бориславських копалень, які є і були причиною сусідських апетитів на нашу землю. Обвинувачений рішуче супротивився тому проєктови підчеркуючи, що це стягне на нас довічну ненависть Франції і Англії, яких капітали заангажовані в бориславських підприємствах.

Дня 8. мая 1919 р. після розгрому У. Г. А. опинився обвинувачений в Дайтшгабель. Там просидів два роки доки представник польського уряду не спокушав його до повороту до рідного краю. Обвинувачений не маючи на совісти ніякого злочину приїхав до Галичини де його на доносі арештовано і отсе поставлено перед суд, перед яким він має відповідати запровини до яких не почувається.

По промові обвинуваченого заряджив предсідник павзу.

По павзі предсідник, прокуратор і оборонець поставили обв. ряд питань, на які він відповідав згідно з правдою. На питання оборони заявив обв., що в справі подій в Микулинцях перевів слідство український суд, який признав гр. Рейовій відшкодування в сумі 400.000 корон. Польський військовий суд, який тою справою заінтересувався, не найшов такої вини з боку обвинуваченого і ніхто тоді не підносив до нього ніяких претенсій.

Перший з переслуханих свідчить Козьол; не пізнає обвинуваченого як старшину, що командував акцією під Микулинцями.

По зізнаннях Козьола розправу відложено до пятниці на 5. год. по полудні.

Арештування посла М. Луцкевича

Ковель (вл. тел.) Арештовано відомого українського діяча Марка Луцкевича під замітом підбурювання людности до повстання (?!) Арештований, якого держать в ковельській тюрмі, хорий на туберкульозу. Суворі тюремні умови ділають убийчо на здоровля українського громадянина, що — як відомо — вибраний на Волині послом до варшавського сойму.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Отворення конференції.

Відень (ПАТ.) „Н. фр. Пр.“ з Льондона: Конференцію в Льозанні отворить лорд Ромбелд. Лорд Керзон прибуде до Льозанни щойно пізніще. Наради отворяться мабуть 20. ц. м.

Протест совітів.

Відень (ПАТ.) „Н. фр. Пр.“ з Льондона: Совітське правительство запротестувало проти допущення Болгарії і Японії до участи в льозанській конференції.

Льондон (ПАТ.) Представник совітів зложив у Форін Офісі ноту з протестом проти допущення совітів лише до участи в дискусії в справі проливів і з домаганням допустити сов. републики до повної участи в льозанських нарадах.

Чічерін заступником совітів на конференції в Льозанні.

Відень. (ПАТ.) По звідомленням часописів із Берліна, правдоподібно Чічерін заступатиме совіти на конференції в Льозанні.

Бельґія, Італія і Болгарія на льозанській конференції.

Відень. (ПАТ.) „Н. фр. Пр.“ з Риму: Участь Бельгії, Італії і Болгарії в льозанській конференції запевнена. Одначе обі ці держави не матимуть права участи в дискусії, а будуть лише вислухані, наскільки їх інтереси війдуть під наради.

Мусоліні в справі відшкодувань.

Рим. (ПАТ.) Мусоліні повідомив Париж і Льондон, що стрічу обох премієрів цих держав перед брукселською конференцією в цїли порозуміння в справі відшкодувань вважала би Італія жестом не дуже то прихильним для неї.

Немає вістей зі Сходу.

Відень (ПАТ.) „Н. фр. Пр.“ з Льондона: Наслідком перервання каблів кемалістами біля Чанака, англійське правительство не одержало зі Сходу ніяких звідомлень.

Німецько-литовські переговори.

Древно (ПАТ.) Польрад. Почалися тут німецько-литовські переговори для приготування проєкту торговельного договору.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

З ДОРОГИ ЖИТТЯ.

З ірляндських змагань.

Ірляндський історик Кістоміль визначний діяч партії „Гомруль“ містить у своїх споминах такий епізод:

„Коли визвольні змагання Ірляндців під проводом Парнеля, закінчилися невдачею, всі тюрми Ірляндії переповнилися вязнями, синами непокірного народу. Не було села, не було міста, де не булоб чути брязкоту кайдан, де не гомонілаб весела пісня наймитів армії гнобителя. Тріюмфував побідник і люто мстився на ірляндських ворохобниках і бандитах, як називав тоді повстанців гордий Льондон.

І коли весною прийшов день роковин повстання ірляндського народу, кайдани брязчали ще голоснійше, тюрми були заповнені ще більше і ще веселійше дзвеніла пісня побідника. В той день заборонила чарівь влада вносити вінці на могили борців, що на цвинтарі зберуться ірляндці і гнів їх затрівожить сон представників пануючого народу.

І в день роковин повстання, ірляндські могили борців сумували без вінців, не було чути пісень, не було кому й помолитись. На брамах цвинтаря стояло військо і боронило входу.

І вечером вулицею, що йшла мимо цвинтаря англійські жовніри провадили десятьох ірляндських бунтарів, переловлених на селах, де вони піднімали народ до нового бою.

Тепер ці Ірляндці йшли закуті в кайданах, окружені вартою, а над ними грізно блищали багнети. Коли цей гурток вязнів опинився біля цвинтаря один із них молодий студент озвався:

Товариші! Бачите! Тут спочивають повстанці, герої нашого народу! Тут лежить і мій брат.

— І ніхто в день роковин не приніс вінків, не вдарив у дзвони, не заспівав пісень, бо всі кращі сини народу... у вязницях...

— Товариші! Ми заспіваємо наш ірляндський гимн, а та пісня нехай буде нашим поклоном в день роковим повстання..

— І задзвонім кайданами, а брязкіт кайдан хай нагадає тіням героїв, що ми продовжуємо їх велике діло..

Тут вязні заспівали гимн, задзвеніли кайданами, піднявши їх у гору...

Над могилами ірляндських борців в день роковин повстання загомоніли величні звуки народнього гимну і як акомпаніямент стелився цвинтарем зловіщий брязкіт кайдан...

Це був одинокий поклін могилам героїв в день роковин, поклін вязнів закованих в кайдани“.

Так пише історик колись поневоленого, а тепер вільного ірляндського народу.

Чмелик.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число (11) „Свободи“ сконфіскувала польська прокураторія за чотири місця вступної статті, два місця статті „Галицькі відносини“, два більші уступи статті „Англійська преса про Сх. Галичину“ та одно місце статті „Після польських виборів у Сх. Галичині“.

— **Спростування.** В попередному числі „Свободи“ був поданий список арештованих у Городенці. З певних джерел довідуємося, що арештовано тільки д-ра Касіяна, д-ра Матейкова, д-ра Істеревича, д-ра Окуневського, а у прочих переведено лише ревізію.

— **З театру.** В суботу йде премієра С. Черкасевка „Страшна помста“ — драма-казка зі співами і танцями в 4 діях з прольогом і епільогом. Малюються спеціяльні декорації. В неділю пополудни звісна оперета „Барон Каммель“, а вечером вдруге: „Страшна помста“. — Вистави починаються точно о год. 7 вечер., а дирекція докладає всіх зусиль, щоби кінчилися не пізнійше 10 год. веч. — (Від Редакції: З свого боку гаряче поручаємо нашому громадянству відвідувати театральні вистави. Говоримо це без ніяких натяків, на патріотизм чи якісь громадянські обовязки супроти національної культури й мистецтва, а лише керовані щирим вболіванням глядачів останніх вистав. Такі вистави, як нпр. „Бій метеликів“ Зудермана або „Ідеальний мужа“ Уайльда, вібралиб у кождому більшому европейському місті численну публику на протязі довгих вечорів. Малу присутність нашої публики на тих виставах можна виправдати хіба теперішніми відносинами, як страх перед несподіванками з боку поліції; недовірря до управи театру є позбавлене всяких підстав, а не хочеться вірити, щоби столиця Галицької України цілком не цікавилася таким українським театром, яким він є тепер. У звязку з двохразовим перервом у виході нашого часопису (страйк складачів та заборона „Діла“), ми були приневолені стриматись з довшими критичними оцінками театральних вистав, даючи перше місце актуальному матеріядови політ. характеру. У найблищих числах одновимо постійні періодичні фейлетони „З театру“, із котрих перший буде посвячений вище згаданій вже прегарній виставі „Ідеального мужа“ О. Уайльда).

— **Вп. Передплатників в Чехословаччині** просимо отсим складати передплату на наш часопис в Банку Чеських Легіонів в Празі на конто Видавничої Спілки „Діло“ у Львові а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.*

— **Звертається** увагу нашої суспільности, щоби сирі шкіри з кунтхорів, видр, лисів, котів і т. п продавати лише нашій українській фірмі: Петро Карпяк, Львів вул Куркова ч. 11а. 915 12—30

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК.

Довкола історичної повісти.

I.

Товариші, які дбайливо стежать за рідними видавничими новинками, впевняють мене, що в нашій літературі стає актуальною історична повість. Такий погляд прокидає чимало сумнівів. У нас появилося кілька спроб історичної повісти. Читайте на здоровля! Та чому ви гадаєте, що питання звязані з ними є в нас актуальні? Важко повірити, що взагалі які-небудь питання літературні є в нас нині актуальні. Адже в нашій літературі записано нпр. богато томів віршованою мовою, а проте аналіза засобів та форм поетичної творчости не виринула в дотеперішній нашій критиці навіть як сумнів: чи справді треба знати щонебудь про історію поезії, щоби бути критиком поезії або поетом?

Чому актуальною має бути історична повість а не повість взагалі? яканебудь повість, яку можна би читати бодай з такою цікавістю, з якою стежимо за доброю фільмою?!

В однім з наших закордонних часописів друкувались недавно фейлєтони молодого критика, який був щиро зажурений фактом, що ми не маємо до нині повісти — на зразок великих европейських літератур. Редакція цього часопису виявила таку журбу щодо майбутности нашої літератури, що в окремій замітці поручала від себе цю статтю на науку нашим... письменникам. Юмор цієї замітки не в тому, що наші редактори та критики хотять своїми статтями зробити із читачів письменників а поганих письменників довчити як школярів (своїми „науковими" статтями!) саме стільки, щоби вони могли заступити нам Дікенса, Бальзака або Толстого. Юмор становища в тому, що оцей патріотичний орґан, присвячений обороні великої національної справи, є писаний вже 4 ий рік австрійсько канцелярським жарґоном галицького загумінка. Не можна найти кращого факту на вступ для відповіди: чому нинішний історичний момент не в силі мати впливу на наші історичні та неісторичні повісти.

Великі письменники ріжняться від малих письменників і всі письменники від мазунів — багацтвом та силою слова. Слово є одиноким засобом письменника для виявлення багацтва його уяви та індивідуальности. Як довго мова та стиль наших першорядних письменників стоятиме на такому рівні, що кожний інтелігент доброї волі і пересічного хисту для чужинних мов може дійти до нього на протязі одного року — досль молоде покоління письменників не в силі навіть навчитись від старших письменників: як не треба писати.

Усі ті питання, з якими не дають собі ради наші вчителі літератури, коли починають торкатись „ідеї" та „форми" твору, є звязані безпосередно з проблемою стилю. Проблема стилю стає школярськими теревенями, коли їй не відповідає багацтво думки. Проблема методи чи композиції, ідеї чи форми, техніки чи тенденції повісти є перш усього проблемою стилю. Вона є звязана з усіма головними проблемами критики і домагається від критика праці цілого життя — і якої праці: безмежно довгих коментарів, цитат, прикладів, терпцю та завзятости, на яку може позволити собі лише критик-аскет в ролі публіциста, як Бєлінський, або професор, який повторяє ціле життя ті самі нудні, померші правди.

II.

Факт, що істнує окремий тип повісти званої „історичною", дає часто привід до псевдонаукових клясифікацій, які силкуються найти „суть творчої тайни" саме там, де аналіза приневолена на місці творчих прояв поставити схеми. Поділ літературних творів уявляють собі у нас менше-більше на підставі таких самих ознак, як поділ політичних партій і кожний сам заявляє про свою партійну приналежність і своє ідейне „вірую". У нас ще до нині не зауважили, що можна належати до виділу радикальної партії, бути програмовим атеїстом, редактором соціялістичного органу, а користуватись послугами церкви бодай у двох важливих моментах: при шлюбі та по смерти. Не инакше з історичною повістю; коли читаєте під заголовком „історична повість", питайте перш усього, чи це — повість.

Автори „великих" історичних романів ішли за голосом критичного інстинкту, коли дбали мало про те, чи повість їх може мати підзаголовок: „історична". Приналежність повісти до такої категорії залежить від пропорції історичного матеріялу, яким покористувався автор. Коли-ж зважити, що само поняття „історичности" змальованих фактів і сам осуд оцієї пропорції історичного матеріялу не можуть бути розмежовані категорично — то ясно, чому одна літературна категорія може зливатися з иншою так само, як у дійсности історія зливається з леґендою і перевірені факти з плодами уяви. А проте клясифікація повісти не є критичною проблемою. Поділ літературних родів залежить перш усього від прийнятого нами апріорного принципу, який виходить поза межі історії та літератури і торкається метафізики. Таких апріорних принципів є стільки, скільки може бути поглядів на суть історичних прояв. Як у деякому широкому розумінню всі прояви людського життя є предметом історії, так само всі повісти є з деякого становища — історичними.

У сучасних дослідах над завданнями фільософії, історії та літератури позначується боротьба між двома ідеями та методами: одна дає перевагу — індивідуальности, друга — суспільности. Коли взяти на увагу ці два становища, то і поділ усіх повістей можна перевести залежно від погляду, чи головним предметом авторської аналізи є одиниця, психольоґія людей відокремлена від суспільного стану якоїсь сучасности чи саме оцей суспільний стан, в якому змальовані деві особи щезають як його прояви. При такому поділі на одному боці стояла би чисто психольоґічна повість, або як сказали би Французи: roman d' analyse pure, (чисто аналітичний роман), з другого боку: суспільна повість, roman d' mocurs (т. зв. звичаєвий роман), себ то історична повість у широкому розумінню. Коли згодитись, що історія не є лише житєписом королів або инших провідників народу а перш усього: історією самого народу в його найріжноманітніших виявах, тоді поняття історичної повісти поширюється так далеко, як далеко зростає розуміння завдань історії.

Одночасно з поширенням рамок якої небудь творчої царини (рамок, які є лише уявленою умовленою схемою, необхідною для порозуміння) зростають труднощі відмежування матеріялу з одної царини від сусідної. Література та історія — як каже мистецтво і як кожний обсяг дослідів — заливають кожну нову теоретичну схему невпинно новими фактами, які з погляду оцих льоґічних схем стають парадоксами. Відомо на прим., що можна бути прегарним істориком і не вміти скласти історочної повісти, і навпаки; можна написати прегарну повість і не вміти розяснити иншим, як треба її писати; можна знати, як повинна виглядати історична повість і не вміти написати її.

Такі буцім-то парадокси є наслідком цілої низки причин з обсягу психольоґії творчости, яких не можна заступити якоюсь одною „першою" причиною, що є джерелом тайни. Та вони стають яснійшими, коли наш світогляд уміє погодитися з фактом, що деякі тайни є фактами. Так само як історія світа розяснювана наукою чи релігією мусить завсіди прийняти якийсь перший, вихідний, основний факт: — байдуже чи його назвемо волею божою чи первопричиною, тайною землі чи неба, — так само літературна критика мусить ставати перед довершеним фактом таланту. Є автори, читачі та критики, які не можуть погодитися з істнуванням такого deus ex machina — саме тому, що домагаються від критики виявлення їм тайни, як придбати талант. Питання про це: як треба писати історичну повість? або: коли історична повість є добра? — є саме таким скромним домаганням. Такі добродії глядять на літературу менш-більше так само як учитель історії на історію, коли вчить гімназистів із підручника тайн безсмертности на прикладі Олександра Великого та Цезаря, яких треба наслідувати, але не вести війни.

Навіть питання, яке можна би розглядати наскрізь абстрактно: що таке історична повість? — не має великої вартости. Прийнявши на прим. формулу, що історична повість це така, в якій на першім пляні стоять історичні події або історичні особи, чи така, в якій автор поклав собі метою змалювання якогось історичного середовища — мусимо в кожнім випадку вирішити з окрема питання: чи історичні події стоять справді на першім пляні, чи вони є історичні, чи мета, яку поклав собі автор є здійснена, — чи ідея автора не суперечить історичним фактам, і т. и. І так стоїть справа з кожньою найширшою та найвущою формулою. Є критики та історики, які вірять, що літературні та історичні явища набирають наукової точности та необхідности, коли прикласти до них методи, які не мають з ними нічого спільного — методи вірні у світі чисто-фізичних явищ.

Вони вірять, що завдяки своїй методі викрешують з колеса історії іскру, яку всі мусять бачити так само, як ученики бачуть іскру викрешену вчителем фізики з колеса машини Вімсгерста.

Критик та історик, який уявляє собі, що наслідує суворі методи фізики, паде жертвою ще суворійшої метафізики; він перший стає тим, у що бажав би перетворити предмет свого досліду: людину — стає манекеном.

Оця Овідієва метаморфоза розяснює факт, чому замісць справжніх істориків та критиків маємо авторів шкільних підручників і книжок для „широкого загалу". Такі наукові добродії добачують замісць психольоґії творчости лише дати, прізвища, заголовки і ідіотичний зміст творів; замісць картини великої історичної доби — дати, прізвища, назви міст і ідіотичну моральну науку про „закони історичного розвитку!" *Орест Ордан.*

Рецензії.

I.

Нові появи діточої літератури і літератури для молоді.

Дитяча бібліотечка. Ч. 1. РУКАВИЧКА (калочка) для дітей молодшого віку. Склав *Х. Майстренко.* Стор. 8.

Ч. 2. *Арк. Животко*: ОДНОЇ НОЧІ. Образок на 1. дію. Для дітей старшого віку. Стор. 8.

Ч. 3. „ВЕСНЯНОЧКА". (Збірничок дитячих забав). Уложив *Арк. Животко.* Стор. 8.

Всі числа видання Кремінецького Повіт. Т-ва „Просвіта". Кремінець, 1922.

Діточа бібліотечка. Кн. 14. *Клавдія Лукашевич*: БУНТ ЛЯЛЬОК. Фантастична комедійка в трьох діях зі співами і танцями. Переложила з російського *Ірина Шиґельська.* — Стор. 32.

Кн. 15 *Володимир Хронович*: ПРИГОДИ ЛИСА ПАНАСА І ЙОГО ЖІНКИ МОТРІ. Образки Олени Кульчицької. Стор. 51.

Кн. 16. *Василь Софронів*: ПЕЧЕРИ. Сценічний образок на 3 дії. Стор 24.

Кн. 17. *М. Денисенко*: „НАША СІЧ - МАТИ". Хроніка - повість зі шкільного життя. Стор. 32.

Кн. 18. *Софія Куликівна*: АЛІ-БАБА І СОРОК РОЗБІЙНИКІВ. (З казок 1001 ночі). Стор. 24.

Кн. 20. *Я. Вільшенко*: ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ. Сценічний образок в одній дії. Стор. 20.

Кн. 21. *Ю. Ігорків*: СИРОТА. Сценічна картина в одній дії. Ст. 12.

Усі книжочки видання „Світ Дитини". Львів, 1922.

Кременецька „Просвіта" пустила отсим у світ три маленькі книжочки, призначені головно для дітей наймолодшого віку. „Рукавичка" — відома казочка, досі у нас видавана вже й образковим виданням. — „Одної ночі" — сценка з життя Т. Шевченка, як він був колись козачком у Енгельгардта. — „Весняночка" добра і для провідниць захоронок і для учительства наймолодших кляс. Поданих кілька дитячих забав. — Усі три книжочки повинні найти своїх читачів серед нашої дітвори.

Видавництво „Світа Дитини" в короткому часі надрукувало нових 8 випусків, з котрих один (Штеліївна: „За склянною стіною") був вже обговорений в нашому часописові. „Бунт ляльок", К. Лукашевич, належить здавна до репертуару аматорських діточих театрів. Тому появу цеї веселої комедійки треба радо повитати. — Свого часу О. Білоусенко зібрав увесь казковий матеріял про „Вовка-Неситого" (друковано у видавництві „Світа Дитини"), так тепер В. Хронович дав нам у формі оповідання „Пригоди Лиса Панаса і його жінки Мотрі". Легко й цікаво написана річ з дуже гарними образками *Олени Кульчицької*, є добрим вкладом у діточу літературу. — Софронова „Печери" пригожі для амат. театру, бо акція жива, природна, подія відповідає діточому вікови. — „Наша Січ-Мати" М. Денисенка не у всьому підходить під т. зв. педаґоґічну літературу, але цікава вона як матеріял до історії української школи за царських часів. Історичні риси, зазначені в книжочці, потребуватимуть вияснення старших, все таки матимуть свою користь. — Дуже миле враження робить віршована казка з 1001 ночі про Алі-Бабу і сорок розбійників. Молоденька Софія Куликівна попала у тон віршованих казок І. Франка (Абу-Казимові капці, Коваль Бассім) і складним віршом подає надію, що при відповіднім вкладі праці вийде з неї красша сила. — „Гостина св. Миколая" — має у нас вже свою літературу. Образок Я. Вільшенка достроєний до наших часів і нових кличів. — До таких самих кличів достроєний також образок Ігоркова: „Сирота".

Подаючи нашому загалови ось кілька слів про нові літератури

появи з діточої літератури, хочемо причинитися до їх поширення. Осінно-зимова пора з надходячими святами Миколая і Різдва викликує нераз заклопотання у батьків, що дати дітям і молоді як приємний і пожиточний даруночок. Скомплетована бібліотечка найновійшої літератури для молоді буде рішучо найбільше симпатичним дарунком. Тому при цій нагоді звернемо увагу на видавництво станиславівської „Бистриці" київського „Часу" тощо.

Для молоді старшого віку поручаємо при цій нагоді *Короліва Старого* — „ЯЛИНКА". *Золотоноща — Федева* — „СИН УКРАЇНИ" і *К. Дойля* „ПРОПАЩИЙ СВІТ". Наділена цими книжками молодь буде тільки вдячна своїм батькам.

М. Г.

Едгар Аллен По: ЧЕРВОНА СМЕРТЬ. Оповідання в перекладі Меріяма. Бібліотека Меріяма ч. 1. стор. 64, 8⁰.

Імя автора, великого Американця, сповідника переніжнених хворих душ, поета жаху і передсмертної трівоги, говорить само за себе. Деякі твори Едгара По присвоєно нашій літературі давнійше і вони зєднали собі у нас немало читачів і горячих приклонників.

Едгар По передвісник найновійшої доби, неспокійної, вічно шукаючої і хворої гіпертрофією вразливости і творчість його носить усі прикмети сучасного духа часу.

Прозорливе блукання по непроглядних нетрах спіритизму, містики, релігійний екстаз, ловлення прискореного ритму живчика новітньої людини, рефлексії жертв невмолимих недуг, смерти — ось сфера творчости Едгара По. Великий дар обсервації, трансцедентальна інтелігенція, дивна гармонія змісту і форми, простота мистецьких прийомів — ось черти його талану.

Всі новелі, що входять у збірку „Червона смерть", обєднані спільним настроєм глибокої задуми і своєрідного смутку.

Перекладати твори Е. По, це річ не легка; оригінальний гнучкий стиль, ріжнородність тяжко уловимих нюансів форми, вимагають немало труду. І треба признати, що переклад Меріяма за виїмкою кількох стильових тавтольогій та галицьких провінціоналізмів — бездоганний. Збірка доповнена короткою біографією Е. По та оцінкою його творчости пера Ярослава Гординського.

О. Бабій.

Бібліографія.

I. Нові книжки.

ГЕТЬМАН ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ оповідання з повісти *Д. Мордовця*. Переробила М. Загірня.

Гр. Наш. НАРОДНЯ ВЛАДА НА УКРАЇНІ. Вид. „Вільна Спілка" 1922 р.

ТИМІШ ХМЕЛЬНИЧЕНКО. Історична повість з малюнками П. Холодного. Переказала М. Загірня.

С. Русова. СЕРЕД РІДНОЇ ПРИРОДИ. Оповідання з малюнками Ю. Русова. Катеринослав-Ляйпціг. 1922.

Леонід Білецький. УКРАЇНСЬКА ДРАМА. Львів 1922. Стор. 32.

ПРИМІТИВНІ ОПОВІДАННЯ АФРИКИ ТА АМЕРИКИ. Зладила *Катерина Грушевська.* 1922. Київ-Відень. „Institut Sociologique Ukrainion". Стор. 180.

Сельма Ляґерлеф. ЛЕҐЕНДИ. І. Том. Бібліотека Меріяма. На українську мову переклав Андрій Садевич із вступним словом Юрка Рудницького. Стор. 76 8⁰.

II. Журнали.

„ЛІТЕРАТУРНО — НАУКОВИЙ ВІСТНИК". Книжка VII. Зміст: П. Карманський: Захід сонця, Паленне рос, Дивлюся на жахливу пущу; В. Стефаник: Сини; М Курчинська: Luna phalax; М Мельник: По земл; Ілля Еренбург: В Софійському соборі й Із збірки „Кандни", перекл. Ол. Бабій; С. Русова: Дмитро Маркович; Д. Ф. Колесса: Про вагу наукових дослідів над устною словесністю; О. Яремченко: Чи М. Гоголь наш?; М. Гомзін: Благовіст; І. Федоренко: Уот Уітман; Ів. Кривецький: Українська Академія Наук у Київі; Мих. Галущинський: Книжка й українське громадянство; Дм. Донцов: Еміґрантська „зменовиховщина". Бібліографія.

ШЛЯХИ МИСТЕЦТВА Ч. 2. Харків. Накладом Всеукраїнського літературного Комітету. Зміст: В. Еллан: Лист; Ол. Корж: Покинута Вілля; А. Панів: Прощання; М. Харченко: Лати полатані; Еміль Вергарн: Діло, перекл. Ґадзінського; Ів. Драгунча: Гей Молоді; Лаврик М.: Ми пройшли; М. Хвильовий: Зелена туга; В. Сосюра: Осінні зорі; Ів. Семченко: В щасливих думка; С. Кириличенко: Комінтерни; В. Поліщук: Дума; М. Харченко: Забута хатка; Андрій Головко: Діти землі і сонця; М. Хвильовий: Життя; М. Лаврик: Дух; А. Панів: Горіння; Гордій Косюба: Син землі; Сандро Касанюк: Нова утопія; М. Івченко: Сни землі. Статті: На шляхах до пролетарського мистецтва І. Кулика; Шляхи В. Поліщука; М. Йоганнес: Конструктивізм: І. Врона: Художня освіта; В. Коряк: Форма і зміст; І. Айзеншток: Текст Шевченкових твор в. Рецензії: М. Йоганнес: Панфутуризм; В. Сонцвіт: Галицьке молоде міщанство (про „Митусу"); Нові матеріяли біоґр. М. Вовчка; М. Міяковський: Збірник Т-ва ім. Шевченка; Ів. Нем. Б. Якубський; Наука віршування. М. Йоганнес; В. Поліщук: Книга повстань; А. Білецький: Поезія праці; В. Сонцвіт: Йолопи; В. Романко: Я. Мамонтів; Над безоднею; В. Роленко; М. Йоганнес; Д'горі — М. Тростянецького; Лірика. Шекспір і інквізиція. N. Німецькі експресіоністи; М. Й. Нове в архітектурі Ів. Нем.

Журмал має 71 сторін великого формату.

„СВІТ ДИТИНИ". Ч. 21—22. Зміст: Українець я із роду, вірш Миколи Угрина; Лист із Перу; Рябко і Брисько: Памятайте собі; Джордж Стівензен; Пригоди Богданчика, вірш Ол. Бабія (з образками Манастирського); Дорогі бажання; Кіт і мишка; Світло й тіни; Наші читачі; Князь і сокіл; Ой підемо хлопці в школу; Прядільник.

„ПОСТУП". Студентський Вісник. Ч. 7—8 і 9—10. Стор. 220.

„ПИСЬМО з ПРОСВІТИ". Ч. 43—44. Зміст: Значіння освіти, Історія приміщення „Просвіти", Інструкція, Як Ірляндці вибороли собі свободу, Дописі, Посмертна згадка, Що читати.

„УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО" жовтень ч. 10. Зміст: Обжаловуємо, Збірка фактів, Нові жертви, Національне виховання, Як поборемо трудноші, Дещо про педагогію.

„СЛУЖБОВИК" становий і фаховий часопис українських приватних урядників. Орган „Союзу українських приватних урядників Галичини". Зміст: 1. Під розвагу. 2. Приватні службовики а політична діяльність. — енко. 3. Чи не булоб добре?. — Ілько Яремкевич. 4. Зі записків українського прив. службовика в полону в Сибіри. — І. С. Ус. 5. З робітничого руху. 6. Враження Придніпрянця в Галичині. — С. Х. 7. Вісти з Гол. Ради „Супруга". 8. Сатира і гумор. 9 Всячина.

III. Календарі на 1923 р.

КАЛЄНДАР „ПРОСВІТИ" під редакцією Степана Шаха. Складається із частини календарської, літературної, научної, просвітної, суспільної. Дальше йдуть: Пісні, Справа Сх Галичини, Посмертні згадки, Лікарська частина і Ветеренарійна. В календарі поміщено кількадесять портретів, картин й ілюстрацій.

КАЛЄНДАР „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ". Богатий змістом, на який складаються твори наших кращих письменників та з численними ілюстраціями, картинами з часів наших визвольних змагань.

КАЛЄНДАР АЛЬМАНАХ „ДНІПРО". Накладом українського т-ва допомоги еміґрантам Вел. України, під редакцією проф. Білецького. Ціна 2000 мп.

З причини технічного характеру критичну оцінку повище названих календарів подамо в найблищому „Літературному Вістнику" „Свободи".

Новинки.

Мемуари про М. П. Драгоманова.

Відома україно-болгарська письменниця Лідія Михайловна Шішманова написала великі мемуари про свого батька М. П. Драгоманова. Пані Шішманова є майже одинокий живий свідок життя першої української еміґрації. Це одно вже робить ці спомини дуже цінними для українського громадянства. Але коли ходить, що нані Шішманова має дійсний хист мемуаристки, живу память, яка вберігає її навіть деталі того що діялося тридцять і більш років назад, лехкий стиль і уміння виділити головні моменти від другорядних і тепле, глибоке розуміння всього духового складу великого українського політика і ученого, коли мати все це на увазі, то робиться цілком зрозумілим яке велике літературне значіння матимуть ці мемуари. Для тих, хто чув навіть уривки з цих спогадів оріґінальна постать великого українського патріота і гуманність оживає, робиться близькою і зрозумілою. Мемуари написані в оріґіналі на французькій мові і потрібують ще перекладу. Сподіваємося, що знайдуться видавці, які дадуть як мога скорше змогу українському читачеви мати ці сторінки історії з дуже важливої доби в розвитку української політичної думки. Пані Шішманова не обмежується одними київськими і женевськими спогадами, але дає цілу низку образів з свого цікавого болгарського життя і закінчує свої мемуари новими київськими враженнями, коли в 1918 році пані Шішманова зявилася знов на своїй першій батьківщині, вже як дружина болгарського повноваженого міністра на Україні проф. Д. Шішманова.

Посмертна згадка.

Дня 1. падолиста помер у Парижі редактор відомого часопису „Фіґаро" Альфред Капіс, в 64-ім році життя. (Капіс, член „Французької Академії" має більшу славу як драматург та новеліст. Він належить до тих французьких авторів, незвичайно плодовитих, які полишили по собі більш як 20 пєс, з яких кожна належала сотки разів до репертуару. Капіс визначувався гострим дотепом та погідним юмором, дуже питомим для сучасної легкої французької комедії. Девізою цього театру є фільософія, що все мусить мати добрий кінець. З його пєс більше відомі є „Невинний" (1895 року), „Ровіна" (1897), „Буржуазне подружжя" (1898), „Чоловіки Леонтини" (1900), „Талан" (1901), „Дві школи" (1902), „Наша молодь" (1904), „Атентат" (1906), „Інститут краси" (1913), а з оповідань „Чесні люде", „Хто тратить — виграє", „Пан хоче сміятись" і „Літа пригод".) Ор. Ор.

ЖЕРТВИ

Просвітно-орґанізаційний фонд Тов-а „Просвіта".

638) Улюцький М. в Витвинов- 1000, 639) Надя Макухівна в Товмачи 2000, кличе: д-р М. Николайчука в Надвірній, О. Приймака) Миколу Данилюка у Львові, 640: Володимир Рудницький 2000 кличе- всіх українських кандидатів нотаріяту, 641) Анатоль. Проскурницький в Мельцу 5000, кличе А. Стесловича, Йос. Грушинського в Мельцу, І. Левицького в Станиславові і Лушпінського в Живци. 642) О. Козловський в Рогатині 500, 643) Стефа Щирбова в Яворові 1000, 644) М. Кулинський в Глинянах 2000 кличе: Стефана Галана у Львові на 5000, В. Кулинцького і А: Савчака в Глинянах на 1000, 645) о. Чолган в Сапогові 2000, 646) І. Стахович в Довгомостисках 2000 кличе: Т. Федевича в Черновій, І. Деберу в Арлам Волі, Гр. Качмяра в Старяві, 647) А. Сеньків в Новосільці 2000, кличе: П. Ковча в Пасінівцях, О. Сваричевську в Залісю, Сем. Дадика в Мельници, П. Стадника в Новосілці, Вол. Шумського в Залісю, Данила Цюняка в Новосілці, 648) Аматорський кружок в Русові 1000, кличе: Аматорські кружки в Красноставцях „Белелуї" Устю, 649) Стефанія Пашкевич у Львові 1000, 650) Т-ва „Надія" в Бережанах 1000, 651) Андрій Манько у Львові 1000, 652) П. Мостова в Підгайцях 1000, кличе: Андрій Манько у Львові 1000, 652) П. Мостова в Підгайцях 1000, кличе: Д. Литвина в Мозолівці, І. Стожанського в Богатківцях, В. Задорожного в Середнім, 653) Микола Коцан в Бурштині 3000, кличе: О. Коцана в Хишевичах, І. Стебельського в Болехові, І. Бардашевського в Насташині, 654) В. Костюк в Устю 2000, кличе: Я. Романюка, Я. Матієва, Дм. Фочака в Устю еписк, 655) О. Кричківна в Надієві 500, кличе: О. Королюкову в Долині, І. Вакова в Надієв, Я. Терлицю в Тростянци, 656) Чит. „Просвіти" в Книгинині 1000, кличе: Ю. Осінського, Ю. Когутяка, К. Ткачука в Книгинині, 657) Лука Бурбеля в Тернополи 5000, кличе: С. Садовського, М. Литвина, Ю. Любанецького в Тернополи, 658) Чит. „Просвіти" в Вовчицях 1000, кличе: В. Масника, В. Верешку, А. Світлого в Вовчицях, 659) А. Гайовський в Сапогові 2000, 660) О. Кравчишин в Стрию 1000, 661) Чит. „Просвіти" в Хриплині 1000, кличе: о. Й. Раковського, П. Карабіна, Г. Гаха з Хриплина, 662) Мих. Галушинський у Львові 1000, 663) І. Холода в Сороках, 664) о. І. Щербинюк в Букачівцях 1000, 665) о. Амброз Лотоцький в Голдовичах 2000, кличе: о. Козака Лішина в Стрілиськах нових, о. Костя Донаровича в Бориничах, о. Б. Домбчевського в Грусятичах, 666) Чит. „Просвіти" в Іванкові 1000. 667) Чит. „Просвіта" в Складі сільнім 1000, 668) Й. Чайківська в Перегримці 1000, кличе: д-ра С. Ардана в Любачеві, От. Войтовича в Боднарці, о. О. Лозинського в Волі цеклинській, 669) А. Серафинівна в Жидачеві 1000, 670) Н. Сохацький у Львові 1000, кличе: І. Білевичівну в Полоничній, С. Петрицьку у Вербові, О. Макарушківну, д-р В. Кіжика у Львові о. І. Набережного в Дмитрові, Зенона Кузьму в Плугові, 671) д-р М Рибак в Глинянах 2000, кличе: о. Височанського в Перегноєві, о. шамб. П. Бачинського в Глинянах, 672) Мих. Пона в Хотимири 1000, 673) І. Лукавецький в Заболотові 1000, 674) Дм. Климишин в Верхні 1000, 675) М. Курдидик в Бовшові 1000, кличе: О. Стефанишина, В. Стельмаха, С. Мурафу, 676) О. Кузьма в Коломиї 1000.

Шліть жертви на будову пам'ятника на могилі Леся Мартовича до Тов-а Кредитового „Віра" в Раві Руській.

Курс грошей.

Львів, дня 10. листопада 1922.

Доляри американські	15.800—15.900
„ „ (1. і 2-ки	15.650—15.750
Доляри канадійські	15.500—15.600
„ „ (1. і 2-ки	15.350—15.450
Марки німецькі	2·70—2·90
„ „ (сотки)	2·40—2·70
„ „ (дрібні)	2·20—2.30
Леї румунські	92·00—98·00
„ „ (дрібні)	90·00—96·00
Корони чеські	460·00—48 0·00
„ „ (дрібні)	450·00—47 5·00

РИНОК 35. РИНОК 35.

Спеціяльний склад трикотових і панчіхових виробів продає по солідних цінах!

„OLKA" XX. I—3

Светери, жемпри, шалі, шовкові панчохи, трикотове білля та рукавички у всіх ярестах.

РИНОК 35. РИНОК 35.

Австрійські тис. нов. ем.	500·00—600·00
„ „ ст. ем.	1.500·00—1.600·00
„ сотки нов. ем.	50·00—60·00
„ 50 кор.	35·00—40·00
„ 20 кор.	18·00—20·00
„ 10 кор.	9·00—10·00
„ 1. і 2-ки	0·40—0·50
Рублі 5-сотки	1·25—1·50
„ сотки	1·25—1·50
„ 25-ки	1·00—1·15
„ дрібні	0·80—0·95
„ думські 1.000-ки	20·00—25·00
„ „ 250-ки	10·00—15·00
Карбованці	1·00—1·50
Гривні	1·50—2·00
Франки французькі	950·00—980·00
Фунти стерлінґів	69.250·00—75.750·00
Франки швайцарські	2.800·00—2.950·00

Золото:

20 кор.	58 000.00—60 000·00
20 франк.	56.000·00—58.000·00
20 марк. нім.	66·000·00—68·000·00
фунти стерлінґів	54 000·00—54 500·00
10 рубл.	70.000·00—72·000·00
Доляри	12.400·00—12.600·00

Срібло.

Корони австр.	1040·00—1080·00
5 кор. австр.	4.800·00—4 905·00
Фльорени австр.	2.625·00—2.675·00
Рублі	4.200·00—4 275·00
Копійки	20·00—2·50
Доляри американські	10.000·00—10.500·00
„ „ полов. і ¼	9.800·00—9.900·00
Доляри канадійські	9 000·00—9.300·00
„ „ дрібні	8 500·00—8.700·00
Леї румунські	960·00—970·00

ОПОВІСТКИ.

Народний театр Тов. „Українська Бесіда" у Львові, (Шашкевича 5.).

Субота 11. листопада год. 7. веч.: Премієра: „СТРАШНА ПОМСТА" драма-казка на 4. дії зі співами і танцями С. Черкасенка.

Неділя 12. листопада год. 3. по пол. для шкільної молоді: „БАРОН КІММЕЛЬ" оперета на 3. дії В. Коля — Год. 7. веч.: вдруге: „СТРАШНА ПОМСТА" драма-казка на 4. дії С. Черкасенка.

Білети продає раньше „Народня Торговля". В неділі від год. 10—12 і 2—7 в каса театру. XXV. 1—?

Стрий:

Понеділок, дня 13. листопада н. р. „БАРОН КІММЕЛЬ", оперета на 3. дії В. Коля.

Второк 14. н. м. „СТРАШНА ПОМСТА" драма-казка зі співами на 4. дії С. Черкасенка.

Дрогобич:

Середа 15. н. м. „СТАШНА ПОМСТА".

Четвер, 16. н. м. „ІДЕАЛЬНИЙ МУЖ", комедія на 4. дії Оскара Уайльда.

Стрий:

Пятниця 17. н. м. „ТАРТЮФ" комедія на 4. дії Моляєра.

Початок вистав в Стрию 7.30 веч., в Дрогобичі 8. веч. — Білети продає раньше „Народня Торговля". XXV. 1—1

—o—

В неділю, дня 12. падолиста с. р. о 6 год. вечером відбудуться в комнатах ім. кн. Льва (Личаків 113) ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Кружка УПТ. ім. кн. Льва у Львові зі звичайним денним порядком. — Всіх членів просимо о численну участь. — Старшина Кружка УПТ. ім. кн. Льва у Львові. 10 М 2—2

Виказ добровільних датків на українську ґімназію в Долині (в марках п.): о. Осип Петраш 2000, по 1000: Спиридіон Лаврович нач. го., Марко Витвицький. Михайло Дзеса, Степан Витвицький, Гринь Витвицький, Олекса Витвицький, Петро Риксак, Михайло Гавдяк; по 500: Михайло Монтасевич, Адам Витвицький. Лавро Дзеса; по 300: Степан Саган, Михайло Селемко; по 200: Василь Волковецький, М. Тишківський, Павло Янішевський, Іван Витвицький; по 100: Іван Січка, Волод. Мельникович, Михайло Витвицький, Василь Саган, Микола Янишівський, Петро Витвицький, Генрик Шіц. Дмитро Івасишин, Розалія Мончинська, Юрко Ілечко, Василь Селешко, Степан Ільницький; Василь Мартин 30. — Разом 14.130. 1029 1—1

На відбудову українських інституцій, знищених рукою вандала, післав Микола Величковський з Хусту дня 5. X. 1922. через Земельний Банк у Львові на адресу „адміністрації Діла" проти „вандалізму" 1345 корон чеських, або на тодішний курс в Ужгороді 336.250 польських марок, як першу збірку з Підкарпатської Руси. Квоту ту зложили слідуючі особи: (в марках польс.) Леопольд Балицький дир. гор. школи 12.500, Ядвіга Балицька 5.000, Наталка Балицька 2.500, Ромцьо Балицький 1.250, Іван Комаринський надрадник суду 12.500, Стефанія Комаринська 7.500, Маруся Комаринська 2.500, Володимир Комаринський 2.500, Сафат Рубінович начальник окр. суду 12.500, д-р Михайло Станько адвокат 25.000, Устіянович учит. гор. школи 25.000, Василь Волошин учит. гор. школи 7.500. Славця Волошинівна 1.250, Богданьцо Волошин 1.250, д-р Михайло Гринів 7.500, Микола Величковський 14.400, Стефан Кужиль 12.500, Микола Калужний 5.000, Микола Зварич 7.500. Оттокар Земик начальник залізничої стації 12.500, Микола Савицький 12.500, Іван Баран 2.500, д-р Павло Маркус 2.500, Кость Демчук 2.500, Йосиф Даньчик 2.500, Микола Бойко 5.000, Василь Лукач 7.500, Омелян Дакович 5.000, А. Миляновський 5.000, Д. Бандрівський 5.000, д-р Еґреші Іван 12.500, Маєр Кац 5.000, Мозес Гайнфельд 5.000, д-р Бонкало 5.000, Юлій Чучка 2.500, Симеон Сеніз 5.000, д-р Стефан Будай адвокат 12.500, д-р Ліхтенберґ адвокат 12.500, д-р Гартман адвокат 5.000, Василь Геґедіш учитель 2.500, П. Станканинець 2.500, А. Зейкан 2.500, А. Сочка 1.250, М. Гулянич інспектор нар. шкіл 2.500, Яков Ратенбах 25.000, Володимир Білоус 5.000, Дарія Дуркот-Черній 3.750. — Разом сума 338.150. — Кошти пересилки 1.900. — Зістає сума 336.250.

Дрібні оголошення.

ПОТРІБНИЙ сейчас солідний інструктор до ученика VI. кл. ґімн., по можности укінчений фільософ. або ґімн. учитель Зголошення з поданням вимогів проситься слати до парохіяльного Уряду в Олієві ad Зборів. 1023 2 3

ЦЕМЕНТ в бочках зі складу продає „УБУС" Львів, Осолінських ч. 6. XVI 7-10

ЧЛЕН редакції „Діла" просить в української інтелігентної родини одну кімнату. — Адміністр. „Діла".

РУСАЛКА гарний малий календарик на 1923 р. появиться за днях з печатні в двох красках. Ціна за 10 примірників 3.000 мп. — „ЯК ВЕСТИ ЖИТТЯ" ціна 1.500 мп. з пересилкою 1.600 мп. Замовлення приймає: А. ОКПИШ, Львів, Кадецька 4. 027 1—5

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

967 10—? АДВОКАТ

Д-р Володимир Бачинський

переніс адвокатську канцелярію з **Підгаєць до Львова** і веде її при ул. Косцюшка ч. 1 а біля „Народної Гостинниці".

Адвокат і оборонець в карних справах

Д-р Степан Баран

веде адвокатську канцелярію

В ТЕРНОПОЛІ, вул. 3. МАЯ ч. 5.

(готель Адлера, побіч Нар. Торговлі). 67 36-?

АДВОКАТ

і оборонець в карних справах

Д-р ВОЛОДИМИР ҐЕРЕТА

отворив адвокатську канцелярію

980 **в ЗОЛОЧЕВІ** 6—7

при вул. Потоцького 3., II. п. (біля суду).

ЛІКАР

Д-р Василь Білецький

веде лікарську амбуляторію

в СНЯТИНІ. Головна вул.

дім слюсаря Т. Жанковського коло Маґістрату — від год. 9. рано. 1030 1-4

Вечірні курси

французької мови

Валентини Завадської відкриваються з 15. листопада 1922 р. Вписи приймається в канцелярії Дівочої Видлової Школи вул. Мохнацького 12. щодня від 4-ої до 5-ої год. вечером. 999 1-1

Позір! Читайте!

Аматорські театральні гуртки!

Відбито на машині до писання пєси, що легко надаються до аматорських вистав по містечках та селах:

1. „Мати - Наймичка" — Тогобочного, 4 дії. Ціна 1.500 мп.
2. „Розумний і дурень" — Тобілевича, (Карпенка-Карого) на 5 дій, ціна 1.500 мп.
3. „Нахмарило" — Грінченка, на 3 дії, ціна 1.500 мп.
4. „Не співайте півні — не вменшайте ночі" — Васильченка на 3 дії, ціна 1200 мп.
5. „Як ковбаса та чарка — то мирнеться й сварка" — Старицького на 1 дію, ціна 1000 мп. — Ціни без пересилки.
6. „По модньому" — Старицького на 1 дію — ціна 1200 мп.

Замовляти на адресу:

В. Завадський Львів, Ринок 43/1.

1028 Можна за післяплатою. 1—?

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ТОВАРИСТВА

„СОЮЗ УКРАЇНОК" у Львові

відбудуться в неділю дня 26. листопада ц. р. о год. 3. попол. в домівці „Бесіди" (вул. Рутовського, „Народний Дім") з ось яким денним порядком:

1. Відкриття Зборів.
2. Звіт з діяльности Головного Виділу і касовий звіт.
3. Звіт Контрольної Комісії і справа уділення абсолюторії уступаючому Виділови.
4. Вибір нового Головного Виділу та Контрольної Комісії.
5. Підвишка членської вкладки.
6. Внесення і запити. 1031 1—1

Катря Гриневичева предсідательна — **Ірина Лежогубська** секретарка.

Оголошення.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Львівської Філії Т-ва Допомоги еміґрантам з Вел. України

відбудуться у неділю дня 19. листопада ц. р. о год. 10-ій рано в салі Т-ва „Українська Бесіда" (вул. Рутовського ч. 22, „Народний Дім").

На денному порядку:

1. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2. Справоздання уступаючої Управи.
3. Справоздання Ревізійної Комісії.
4. Вибори нової Управи і Ревізійної Комісії.
5. Підвищення членської вкладки.
6. Біжучі справи.

Коли на 10. год. не збереться кворум, то о год. 11-ій передполуднем тогож дня Збори відбудуться при всякій кількости прибувших членів.

Взивається членів Т-ва, о як найчисленнійшу участь.

Проф. Л. Білецький голова. — **Гр. Дерпач** секретар. 1025 1—2

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від суботи 11. листопада 1922. односерієву гарну драму великих людей і великих подій з першої французької революції — на 6 дій п. з.:

MADAME TALLIEN

В головній ролі славна італійська краса ЛІДІЯ БОРЕЛЛІ.

„ДР. МАБІС" серію I. і II. висвітлює кінотеатр „УТІХА", серію III. кінотеатр „ПАСАЖ".

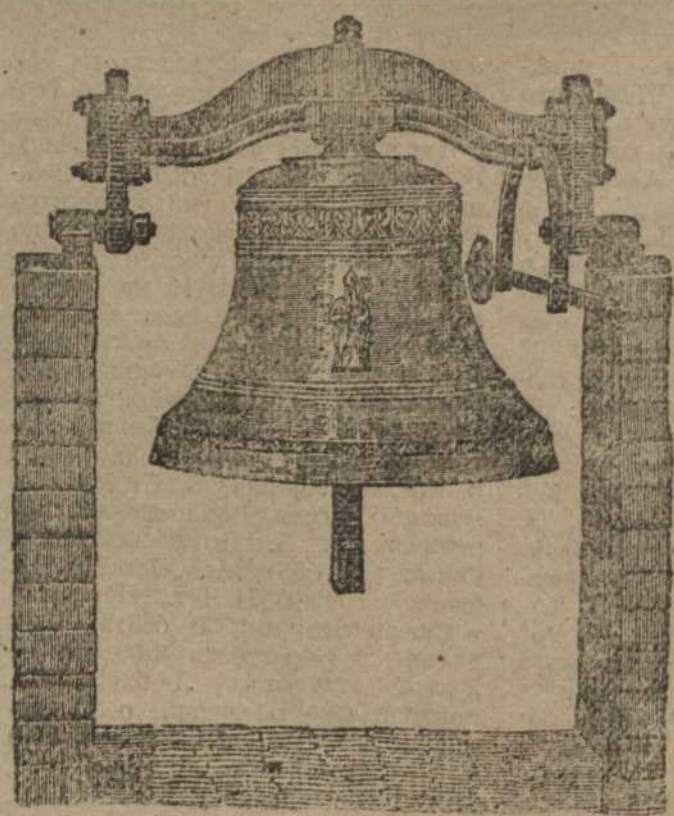

Багато листів з подякою!

НАЙЛІПШІ ДЗВОНИ

з передвоєнного матеріялу

достарчає під ґарантією 362 20—20

„Ризниця"

ТОВАРИСТВО ЗАР. З ОБМ. ПОР.

В САМБОРІ

ДЗВОНИ ДОСТАРЧАЄ В ПРОТЯГУ 1 МІСЯЦЯ.

ВСІ ІНФОРМАЦІЇ ДАЄ ВІДВОРОТНОЮ ПОЧТОЮ.

За редакцію відповідає Ол. Кузьма.

З друкарні Спілки „Діло" Львів. Ринок ч. 10.

БІБЛІОТЕКА УНІВЕРСИТЕТСЬКА